

To sako ti sluší!

Začalo to nenápadně. Irena si nevšimla, že mám nové šaty. Omlouvala jsem ji tím, že ty šaty byly černé, a tak se dalo docela snadno přehlédnout, že mají trošku jiný výstřih a úplně jiné volánky. Ty šaty prostě, i když byly nové, vypadaly jako všechny mé ostatní staré černé šaty. No dobrá... jenže pak jsem si koupila nové boty, nové náušnice a nové sako. Sako nosím málokdy, protože se do většiny sak nevejdu, ale tohle sako bylo z měkounké pružné látky, mělo světle-modré lemy a krásně mi šlo k očím. Irena mi sako nepochválila. Nebylo možné, aby si ho nevšimla, a tak jsem si řekla, že má asi sama se sebou nějaké veliké potíže, a proto na nové hadry svých kamarádek nemá náladu. Jenže ani Dana se o mém saku nezprávila. Napadlo mne, že mi sako tak extrémně sluší, že jsou holky bledé vzteky a že mi můj nový vzhled třeskutě závidí. Záviděla mi i Denisa.

Byla jsem sice trochu zklamaná, jak se mé

jindy vstřícné přítelkyně vybarvily, ale z vlastních zkušeností jsem věděla, že když je někdo krasavice, tak od svého ženského okolí nemůže nic dobrého očekávat...

Uběhl měsíc a zas jsme měly s holkama sraz. Po dlouhé době mezi nás přišla Renata. Žije v Holandsku a nejezdí do Čech až zas tak moc často. Když jsem Renatu uviděla, byl to pro mne šok. Byla štíhlá, to ano, měla pořád své hezké kaštanové vlasy, měla na sobě zajímavý model a kabelku od firmy Tod's, kterou jsem viděla v Pařížské ulici za 39 000, ale... Renata byla **stará!** Nad horním rtem měla tolik vrásek, že připomínaly tupírovací hřeben, od nosu se jí táhly zatrpklé rýhy a pod bradou jí kůže vlála jak zmuchlaný prvomájový praporek. Oči měla Renata pečlivě nalíčené, ale pohled postrádal štěněčí dychtivost, jako by Renatě někdo přes duhovky přehodil zažloutlou záclonu.

Nebyla jsem schopna říct Renatě, že báječně vypadá, dalo mi hodně práce vyladit svůj obličej do zvědavosti, když jsem se jí ptala, jak se vede a co rodina...

Renata po třech sklenkách prosecca začala vyprávět, že se jí dvoří u nich ve firmě nějaký muž. Že je mladší o osm let než ona, a že na ni kouká zjihlým zrakem.

Kdyby to bylo dřív, chtěly bychom – my holky – vědět po Renatě každický detail za-

čínajícího vztahu, toužily bychom se dozvědět, zda už došlo k „nejhoršímu“, jaké to bylo a co říkal po TOM. Potřebovaly bychom nutně znát anatomické podrobnosti, plány do budoucnosti i všechny věty, sliby a vzdechy, které mezi nimi padly. Kdyby to bylo dřív, tak bychom určitě neodváděly řeč na to, zda je taky v Holandsku krize a kdy se tam chodí do důchodu...

Kdyby to bylo dřív, tak bychom – my holky – flámovaly do kuropění a nerozešly bychom se už v jedenáct s chabou výmluvou, že ráno musíme do práce a že potřebujeme stihnout metro... Kdyby to bylo dřív, tak bych padla zmožená alkoholem a nechala si rozpustit alcasalzer...

Jenže teď bylo teď a já nemohla usnout. Kolem třetí jsem vstala, šla jsem do koupelny, rozsvítila tam na plný ceres a namířila proti sobě zvětšovací zrcadlo.

Vzala jsem si dokonce brýle na blízko a pod čočkou lupy jsem se dobrala pravdy.

Dana, Irena a Denisa mlčely o mém saku ne proto, že bych byla tak nádherná, ale proto, že na vlastní oči viděly, že v mém věku je nějaké to pěkné sako už úplně jedno. Že sako nezakryje gravitační pokles tváří, vytaháný nos, truchlivé brázdý, znavené vaky a neexistující pas. Došlo mi, že – my holky – jsme se dostaly do fáze, že když spatříme jedna

druhou, tak se lekneme a namlouváme si, že asi jen my samy jsme unikly přirozeně rozkladnému procesu a že jsme, navzdory svým zralým přítelkyním, pořád stejně mladistvě úchvatné! Vzpomněla jsem si, jak jsem své mámě, když jí bylo padesát, řekla, že nemá cenu, aby si kupovala nový svetr, že daleko důležitější je, abych měla nový svetr jááá! Vybavilo se mi, jak jsem jednou měla políčeno na čtyřicetiletého pána a jak mi jeho manželka se svou stejně starou kamarádkou připadaly jako vyřízené stařeny, které pro mne nepředstavují vůbec žádnou konkurenci...

Vůbec se mi nechtělo vyjít z koupelny. Vůbec jsem nechtěla vyjít ze svého bytu, ze své nerealistické ulity... Vůbec jsem nechtěla – já bába – dál žít!

Po několika pilulkách na uklidnění jsem došla k závěru, že je nejvyšší čas přehodnotit své priority. Že už proto nebudu utrácet za cetky a pomíjející módu. Že se vrhnu na charitu, že se budu vzdělávat, a co se týče mužů, odkážu sama sebe do bezpečně poklidných zátok intelektuálního přátelství...

Ráno mne probudil telefon. Renata! „Okamžitě přijď do *Savoie*! Jsem tu na snídani a ON přijde za půl hodiny. Přijel z Holandska jen proto, že beze mne nemůže žít! A vezmi si to krásný sako, co jsi měla vče-

ra, protože tomu mému kolouškovi ukážem, že v Česku jsou nejkrásnější holky!“

Když jsem přiběhla do Savoye, už tam kolouch byl. Žádná sláva. Trochu podměrečný kousek, ale sršel erotickým obdivem. Během pár minut jsem ho Renatě nezáviděla jen já, ale taky Denisa, Irena a Dana. Všechny jsme na sobě měly mladistvé modely a navzdory všem degenerativním procesům nám skrz šedý zákal dychtivě svítily oči!

A co z tohoto obsedantně sebekritického výlevu vyplývá?

Že jediné řešení je vykašlat se na zvěšovací zrcadla a nikdy nezapomenout svým chátrajícím kamarádkám říct: „Máš nádherné sako, které ti božsky sluší!“